

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Z. Z.
przy uczestnictwie T. P., Ł. Z. i B. K.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki T. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 20 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca 290/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. orzeka, że uczestnicy ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestniczka T. P. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 20 lipca 2015 r., którym Sąd Okręgowy - na skutek apelacji wniesionej przez nią od postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 grudnia 2014 r. o podziale majątku wspólnego i dziale spadku po K. Z. i T. Z. - częściowo zmienił zaskarżone postanowienie, a w pozostałej części apelację oddalił. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia „...w punkcie II i III...” i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni „...art. 156 ust. 3 i 4 u.g.n. w zw. z § 58 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wyceny nieruchomości...” w celu usunięcia wątpliwości co do tego, czy „...operat szacunkowy sporządzony w toku postępowania sądowego, który stracił ważność na skutek rocznego upływu terminu liczonego od daty jego sporządzenia (art. 156 ust. 3 u.g.n.), może być wykorzystany po upływie tego okresu po potwierdzeniu aktualności przez rzeczoznawcę majątkowego poprzez złożenie oświadczenia do protokołu...”. Poza tym wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „...w świetle przytoczonego zarzutu naruszenia art. 316 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz zarzutu naruszenia art. 212 § 2 k.c. w zw. z art. 1035 k.c...” i w świetle „...sformułowanych zarzutów naruszenia art. 380 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a także art. 153 ust. 1 u.g.n. w zw. z art. 4 pkt 16 u.g.n. w zw. z § 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie wyceny nieruchomości...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu

w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca ograniczyła się do zapytania o to, czy ze względu na regulację zawartą w art. 156 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (obecnie: jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1774) i w § 58 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.) za wystarczające można uznać potwierdzenie aktualności operatu szacunkowego dokonane przez rzeczoznawcę do protokołu rozprawy. Wątpliwość wyrażona w pytaniu nie przekonuje o istnieniu poważnych wątpliwości interpretacyjnych, wymagających wykładni Sądu Najwyższego, tym bardziej że skarżąca nie skonkretyzowała, która z kolejno uzupełnianych opinii biegłego Józefa Jaworskiego, jej zdaniem, wymagała potwierdzenia aktualności. Pozwala to na stwierdzenie, że w istocie nie chodzi o potrzebę wykładni, lecz o poddanie zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może

powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi, ograniczyła się bowiem do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych i nie ustrzegła się przy tym od zarzutów zmierzających do podważenia oceny dowodów oraz dokonanych w jej wyniku ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c.